

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum V. Decretalium, Per Quadraginta, Et Unum Titulos Distributum,
In quo agitur De Judicio criminali, exponendo primùm actiones in eo
judicio instituendas, & suscipiendas, ...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1709

Articulus III. De Privilegiis Magistrorum & Discipulorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73064](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73064)

612 Not. 3. *Dare talem licentiam*, quando est actus jurisdictionis spiritualis (ut est *constituere Theologum pro Ecclesiis supra dictis*, cui assignanda est præbenda Theologalis, à Superiore Ecclesiastico, quâ tali) illicitum esse; cum hoc prohibeatur in c. *Quantò* 3. h. t. ibi, *dignos animadversione censemus, qui nomen Magistri Scholarum, & dignitatem assumunt, & sine certo pretio Ecclesiasticis viris, docendi alios licentiam non impendant.* Not. 4. In Clement. 2. & final. h. t. statutum esse, ut ii, ad quos ex officio spectat, *conferre Magisterium*, seu gradum Doctoratus, prius à promovendo recipiant iuramentum, quòd in solemnitate, seu promotione sua, non exponent ultra summam trium millium Turonensium, hoc est, juxta computum gloss. hic, 250. aureorum, nisi sint altioris status, sed circa hoc raro est periculum, nisi forsan in casu, quo pecunia supplere debet *defectum scientiæ*. Cæterum hæc constitutio in pluribus locis, & Academiis est abolita, & usu non recepta.

ARTICULUS III.

De Privilegiis Magistrorum & Discipulorum.

613 **L**oquimur de privilegiis jure canonico in materia ipsius dispositioni subjecta, utriusque docentium, ac discipulorum parti concessa; quæ tamen tangunt solos Clericos. Circa hoc Tridentinum sess. 5. de Reform. c. 1. statuit, ac indulget, ut *Magistri docentes Sacram Scripturam (dum publice in Scholis docuerint) & Scholares (qui in ipsis student) privilegiis omnibus de perceptione fructuum, præbendarum, & beneficiorum suorum, in absentia, à jure communi concessis, plenè gaudeant, & fruantur.* Hoc privilegio etiam gaudent docentes Theologiam, vel jus Canonicum, ac in eo studentes. Sic Felinus in c. *super specula*. h. t. n. 2. cum communi. Imò etiam jure communi competit hoc privilegium docentibus, & studentibus *Juri Canonico*; cum sit pars scientiæ divina, ut dicitur c. *Qualiter* 24. de accusat. & sæpius appellatur *jus divinum*, ut in c. *Nimis* 30. de jure jurando c. 2. de privileg. in 6.

614 Not. autem 1. docentes, hoc privilegio gaudere, quàm diu docent; studentes autem solo quinquennio, ut dicitur in Trid. cit. ad hoc autem requiritur, ut frequentent in *studio generali*, vel celebri Universitatè. Garcia de beneficiis p. 3. c. 2. n. 55. ex declaratione Cardinalium inter-

pret. Trid. Et hoc procedit etiam, si docens non sit membrum talis Universitatis, modò doceat cum hujus, vel Collegii Doctorum licentia. Garcia n. 60.

Not. 2. Illud privilegium de percipiendis fructibus in absentia studiorum causâ, non extendi ad distributiones quotidianas, quando hæc distinctæ sunt à fructibus præbendæ. Si autem omnes, vel ferè omnes fructus in distributionibus consistant, illis absentibus duæ earum partes conceduntur; tertia retinet naturam distributionum, & accrescit præsentibus. Sic Fagnan. in c. *fin.* h. t. à n. 2.

His addenda videtur constitutio, seu 616 authentica Friderici Imperatoris, quæ intitulatur *Habita*. C. Ne filius pro Patre, quæ est 5. lib. 4. C. in tit. 13. & concernit omnes bonarum literarum Professores, & Studiosos, de qua Oldendorpius in tract. de Jure Singulari c. 10. Rebuff. l. 1. de privil. Scholasticorum &c. In ea porò Imperator statim in principio dicit, ea, quæ ibi statuit, habita super hoc diligenti inquisitione Episcoporum, Abbatum, Ducum, omnium Judicum, & aliorum Procerum Sacri sui palatii examinatione, *omnibus*, qui causa studiorum peregrinantur, *Scholaribus*, & maxime divinarum, atque sacrarum legum Professoribus, hoc suæ pietatis beneficium indulgere. Deinde, post insignes omnino laudes Professorum cum primis, tum etiam Scholarium ait: *Hæc igitur generali, & in perpetuum valitura lege decernimus, ut nullus de cætero tam audax inveniat, qui aliquam Scholaribus injuriam inferre præsumat; nec ob alterius cujuscunq; Provincia delictum, sive debitum (quod aliquando ex perversa consuetudine factum audivimus,) aliquod damnus eis inferat.* Secus autem agentibus statuit poenam his verbis: *Scituris hujusmodi sacræ constitutionis temporibus; & etiam ipsis locorum Rectoribus, qui hoc vindicare neglexerint, restitutionem rerum ablatarum ab omnibus exigendam in quadruplum: Notarij infamia eis ipso jure irroganda, dignitate sua se carituros in perpetuum.*

Deinde statuit Ordinem, si quid contra dictos privilegiatos emergat, his verbis: *Verum tamen, si litem eis quispiam super aliquo negotio movere voluerit, hujus rei optione datâ Scholaribus, eos coram domino, vel Magistro suo, vel ipsius Civitatis Episcopo (quibus hanc jurisdictionem dedimus) conveniat. Qui verò ad alium judicem eos trahere sentia-*

contaverit (etiāsi causa iustissima fuerit) à tali conamine cadat. Hanc autem legem inter imperiales constitutiones, scilicet sub titulo: Ne filius pro Patre, &c. inferi iustissimus. Datum apud Roncalias, anno Domini MCLVIII. mense Novemb. Sic Imperator.

618 In hac Authentica plura in considerationem veniunt, 1. ea verba, nec ob alterius cuiuscunq; Provincia delictum, quod scilicet iure municipali aliquam in ea Provincia specialitatem, aut exceptionem habet. 2. Perversam vocari consuetudinem, quando titulo consuetudinis, quā passim utuntur quidam Iudices civitatum, aut territoriorum, ius jurisdictionis sibi in Studiosos arrogant, 3. quòd immunitatem Studiosorum lædentes, in quadruplum pro damno eis illato puniantur; ipso iure infames

fiant, & suā dignitate in perpetuum careant. 4. Quòd etiāsi alius iustissima fuerit, causā cadant, qui eis litem moverint super aliquo negotio, & coram alio iudice, quā competente, nimirum Academiae vel Gymnāsii, habentis privilegium instar Academiae, convenerint; quale vi huius Authenticae omnes Scholares habent, cum textus indefinitè loquatur. V. Layman in c. Cum olim. 6. De consuetud. n. 6. Ubi expressè habet, vi huius Authenticae etiā in causis criminalibus Studiosos proprium Iudicem habere. Et Philippus Braun. l. 2. tit. 2. de foro compet. ob generalem prohibitionem in cit. Authen. Habita, expressè docet, quòd Studiosus alterius jurisdictionem in se prorogare non possit; quia iudex non Academicus jurisdictionis Academicæ non est capax.

QVÆSTIO VI.

IN TITULUM VI. DE JUDÆIS ET SARACENIS, EORUMQUE SERVIS.

619 **H**ic Titulo agitur de duplici specie infidelitatis contra veram fidem Christi, quā, ut notat Vallensis h. t. n. r. in DEUM peccatur, malè colendo. Per infidelitatem hic non intelligimus eam, quæ opponitur fidei morali, quā quis præstat, quæ conformiter muneribus suis, vel promissis præstare debet; sed Catholica, per quam creditur, quidquid Romana Mater Ecclesia proponit omnibus fidelibus credendum, tanquam à DEO revelatum. Infidelitas sic accepta dividitur in Paganismum, Judaismum, & Hæresim. Paganismus est infidelitas, quā quis neutrum testamentum recognoscit, proindeque neque Judæorum, neque Christianorum scripturis assensum præbet. Pagani (qui olim ab Hebræis dicebantur gentes, modò à Christianis vocantur gentiles, & Ethnici) unde dicantur? multiplex est sententia. Philaster. lib. de hæres. cap. 3. Paganos dictos existimat à Pagano quodam huius nominis, filio Deucalionis, & Pyrrha; Isidorus lib. 8. Ethym. Tom. V.

cap. 10. dictos tradit ex Pagis Atheniensibus, ubi orti, delubra, & idola colebant. Beada hom. in Fer. 3. palm. existimat Paganos dictos esse à villis, quas Catini pagos dicunt: Quòd longe distent à cœlesti Civitate. Judaismus autem est infidelitas, quā quis affectus, contradicit fideli Christianæ, non sub nomine Christiano, & tanquam Christianus credens Christum venisse, sed sub nomine Judaico, & credens Christum nondum venisse, sed venturum, sicut ex veteri testamento credebatur. Hæresis vox græca est, quæ sonat sectioem, & deducitur à Verbo Hæreone, id est eligo: Eò quòd aliquam opinionem sectandam hæreticus eligat. 24. q. 3. cap. hæresis. Et quidem ab initio dicebatur hæresis, vel secta, quæcunque opinio, sive vera, sive falsa, quam quis in quacunque disciplina sequendam eligebat; imò Judæi Christianam Religionem vocabant hæresim, juxta illud Pauli. Act. 24. Secundum sectam, inquit, quam dicunt hæresim, sic deservio Patri, & DEO meo. Hodie verò ex usu Ecclesiæ, vox hæresis versatur solum in materia fidei, & solum accipitur in malam partem, pro electione

R 2

privatæ